

2 BÖNDAGEN 1856 OTTESÅNG

<sida1>

Ottesångs Text på 2^{dra} Storböndagen 1856, finnes Up[p]te[c]knad i Konung Davids Psalmer, och är tagen ur den 39 Psalmen, 8 och 9 versen, sålydande: Nu Herre vid hvad skall Jag trösta mig Uppå dig hoppas Jag Fräls mig från alla mina synder. Gif att Ditt ord oss lyser så, att vi i mörkret icke gå, men genom denna jämmerdahl med mera <sida2> Högtids Dagens ottesångs Text är tagen utur en sådan Psalm, som tydligen beskriver en christens Erfarenheter; och Ehuru väl dessa Erfarenheter äro främmande för den sorglösa hopen som icke har några andra erfarenheter än det, som gör godt eller ondt i kroppen, så kunna vi dock icke med stilla tigande gå förbi den 39 Psalmen, hvarifrån Bönedagens ottesångs Text är tagen. För en Christen är det af stor vigt, att <sida3> veta, hvilka Erfarenheter Konung David har genomlevvat, för att kunna jämföra sina egna Erfarenheter med hans Erfarenheter; ty ehuru väl David hade många fiender, som hatade och förföljde honom så har han dock fått många vänner i synnerhet efter Döden, Och till och med Frälsaren kallas af sina samtida för Davids Son, emedan Profeterna, som lefde efter David, icke <sida4> kunde finna Någon värdigare Stamfader för Messias, än just samma Konung David, som oaktadt alla sina fel och brister; likväl ansågs för att vara en sann Christen, af Alla sanna christna både i gamla och nya Testamentet, ehuru djefvulens drabanter hafva påstått, att David var en horbock och kan ingalunda tjena till mönster för en sann christendom: docklikväl har David <sida5> fått beröm af Gud sjelf: ty Herren säger om David: Jag hafver fått en man efter mitt sinne; och detta Guds vittnesbörd om David gäller mera, än alla verdens smädelser. Just derföre att David var en man efter Guds sinne, lönar det mödan för en Christen, att studera Davids christendom, och jämföra hans erfarenheter med andra christnas Erfarenheter, för att <sida6> deraf kunna sluta huru[-]dan en sann Christen bör vara för, att kunna rätt bedöma egna och andra Christnas erfarenheter. Uti den 39 Psalmen börjar David, att beskriva den strid han hade med sig sjelf och verlden. Uti Andra versen säger han: Jag hafver satt mig före Jag vill taga mig till vara, att jag icke syndar <sida7> med min tunga[.] Jag vill hålla min mun till, såsom med betsel, efter Jag så måste se den Ogudaktiga för mig. Här torde mången tänka, att David var trätgerig, att han grälade som en fyllhund med alla menniskor, att han baktalade hederligt folk, eller att han svor och bannades, som en sjögast på krogen, eller att han smädade alla Menniskor af illska och arghet, och att det var dessa smädelser, förbannelser <sida8> och svordomar, som han ångrade, när han sade: Jag hafver satt mig före; Jag vill taga mig till vara, att jag icke syndar med min tunga. Men vi hafva icke hört, att David mer än en gång syndade med sin tunga, när han hotade att hämnas på nabal [Nabal]; men denna hotelse ångrade han efteråt, och derföre blef icke heller hotelsen Up[p]fyl[l]d. Deremot var det hans tal till de Ogudaktiga om bättringen, omvändelsen, och nyfödelsen, som föreföll honom besvärligt, påkostande och motbjudande, emedan det så litet verkade: emedan de Ogudaktiga käbblade emot, och <sida9> [<och> [upprepning](#)] ville icke höra med det örat: han tyckte då, att det icke lönade mödan att tala vidare till de

2 BÖNDAGEN 1856 OTTESÅNG

Ogudaktiga, om bättringen, omvändelsen och den sanna sinnesförändringen. Derföre ville djefvulen hålla hans mun tillbaka såsom med ett betsel, när han såg den Ogudaktiga för sig; ty ingenting kan så förarga djefvulen och hans drabanter, som en christens tal om bättringen; men talar en christen om ver[I]den, nog får han då svar på tal af verlds hopen. David säger i 3. versen[:] Jag måste fräta min sorg i mig. Det vill säga: Jag måste svälja ner harmen som ordspråket lyder. När en christen ser de Ogudaktiga framför sig, och känner sig icke hafva <sida10> Någon kraft, att utöfva den Helige Andas Embete, så blifver han ängslig; han fräter sin sorg i sig, då han icke har någon kraft att tala, då han måste vara stum för de Ogudaktigas skull. David säger äfven uti en annan Psalm: jag måste vara stum för mina Fiender: Äfven Frälsaren måste vara stum för sina fiender, När Djefvulen kom öfver honom med hela sin förfärliga magt; men denna verldens domare Pilatus blef ond, när den föreställda brottslingen icke ville svara på hans frågor <sida11> vest du icke, att jag hafver magt at korsfästa Dig; Jag hafver ock magt att släppa dig? men ehuru nu en christen någon gång kommer i den ställning, att han måste fräta sin sorg inom sig när han ser de ogudaktiga framför sig, så se vi dock af Davids ord uti den 39de Psalmen, att han måste tala, när Guds anda tvingar honom dertill. David hade väl någon gång satt sig före, att icke tala till den ogudaktige, när han fann eller insåg, att det icke lönte mödan att tala; likväl säger han uti den 4de versen: mitt hjerta är brinnande i mig, och när Jag tänker deruppå, varder <sida12> [varder <upprepnig> jag Up[p]tänd, Jag talar med min tunga. Här höra vi, att David icke kunde låta bli, att tala till den ogudaktige när hans hjerta blef brinnande: han blef då Up[p]tänd af nit, om Guds rike, men just detta nit, anser den Ogudaktiga för ett stort brott. Den Ogudaktige blir också Up[p]tänd af ett ovisligt nit, att försvara sin falska Lära, och när den Ogudaktige icke kan bevara sitt hjerta <sida13> Med Bibelspråk som han vrider och vränger till sin egen förtappelse, då måste han, liksom de Libertiner anklaga Stefanus för brott emot helgedomen som han anses hafva vanhelgat. Så har det gått till i alla tider hvarest, den sanna Christendomen har Uppenbarat sig. De christna måste plikta med sitt blod, för sin näsvishet. Djefvulen och hans drabanter, måste med tillhjälp af den ver[I]d[s]liga Lagen förskaffa sig Samvetsfrid. under det David uti den 39de Psalmen talar om sina Erfarenheter, går han Öfver till betraktande af sin dödlighet, och talar uti den 6. v om [den] säkra hopens dik<sida14>tan och traktan: huru platt intet äro dock alla menniskor, de dock så säkra lefva[,] de göra sig mycken onyttig oro; the samla tillhopa och veta icke ho thet få skall. Här höra vi nu, hvad David tänkte om dem, som lefva i syndasäkerheten. De göra sig mycken onyttig oro; det vill säga: de hafva ett stort bekymmer om sin timliga Näring; de samla tillhopa skatter, och veta icke ho thet få skall. Sedan han uti den 6te och sjuende versen talat om den säkra hopens ver[I]somsorg, och verldsbekymmer sedan han förut talat om sin dödlighet, ställer han uti 9de versen en bön till Gud, sägande Frälls mig ifrån alla mina synder och låt mig icke för de galna till spott varda. Dessa ord Frälls mig <sida15> från alla mina synder, bevisa att David kände sin syndaskuld; synderna lågo tungt på

2 BÖNDAGEN 1856 OTTESÅNG

hans Samvete, ehuru inga särskilda synder här äro näm[n]da; men vi veta för visso att David, hade många synder på sitt Samvete; som han måste ångra och begråta, icke blott de Up[p]såtliga synder, som han hade begått, för hvilka hans fiender kunde med skäl försmäda honom, till Ex hor och mord, utan äfven invärtens synder, till Ex. onda tankar, onda begärelser, hvilka han fick känna först efter väckelsen, eller sedan hans Samvete hade blifvit väckt; ty den sorglösa hopen känner knap[p]t till sina Up[p]såtliga synder, mycket mindre, känner han de invärtens syn<side16>der, som han gör, med tankar, begär och böjelser. Den sorglösa hopen har egentligen ingen synd på sitt Samvete; och därför kunna de icke komma till någon ånger öfver sina synder; den sorglösa hopen anser nästan allting för lofligt, såsom fylleri, dryckenskap, otukt, svordomar, små stölder, gerighet, lögn, och baktal, högfärd och grånåt; lättsinnighet, och i synnerhet hat till de christna; och detta hat Uppenbarar sig i en Satanisk Skade glädje, när en christen faller i någon synd, eller annars lider lekamligen. David var redan ifrån ungdomen <side17> utkorad af Gud till Konung i Israel; Han blef hemligen smord till Konung af Profeten Samuel, långt förr än han blef namnkunnig i Israel genom sin seger öfver Goliath; redan då visade han sig ega en stadig Tro på Herran, och ännu mer visade han sin starka Tro på Gud under förföljelsen; Men ehuru Davids fiender stodo efter hans argaste, och ville dräpa honom, kunde de icke få sin önskan Upfylld i det fallet, men då David föll i synd, då fick djefvulen och hans drabanter en stor skadeglädje: ty då kunde de säga: är David en christen, som horar och begår mord? Och då David var den, som på sin tid bestraffade de Ogudaktiga, så var det ju naturligt, att dessa Ogudaktiga, skulle få vatten på sin qvarn <side18> när David föll i synd: de kunde då säga, som Simei Gera son, härut blodhund. icke var det underligt att Simei Gera son, kallade David för en blodhund eller blodsugare; då David verkligen hade begått ett mord, eller ställt så till, att en oskyldig man hade blifvit dräpen i kriget för hans skull. Vi vilja icke heller försöka, att ursägta David i det fallet. Ty David var bättre Christen under motgången än under medgången. Hans Samvete hade somnat under medgången, när han hade öfvervunnit sina Lekamliga fiender, och var på höjden af sin jordiska lycka, just då var David, som svagast i striden med sina andeliga fiender. Den Satan som bodde i hans kött och blod, fick då tillfälle att fälla honom; och därför blef han bespottad af sina fiender; genom detta Davids fall, fick Djef<side19>vulen och hans drabanter tillfälle, att smäda honom, ehuru de icke tördes Uppenbarligen spy ut sin galla och sitt ormaetter öfver honom, medan han ännu innehade magten, men då han flydde för sin Ogudaktiga Son Absalom, då kom ormaettet ut. Då var hans fiende Simei Gera Son färdig, att kalla David för blodhund; och Alla hans fiender, det vill säga Alla Ogudaktiga blefvo då Davids Uppenbara fiender, ty vi kunna omöjligen tro, att någon Christen var på Absaloms sida; men de ogudaktiga som voro Davids hemliga fiender, läto sitt hat bryta ut, så snart, som David vardt magtlös: Der ser man nu, huru djefvulen håller sitt spel med den Ogudaktiga och sorglösa hopen. De fingo nu mätta sin skade <side20> [glä]dje i dubbelt mått; först fingo de i Lekamligt hänseende utöfva sin häm[n]d emot David, som nu måste fly

2 BÖNDAGEN 1856 OTTESÅNG

undan sin Ogudaktiga Son, och för det andra, fingo de [i] Andligt hänse[er]nde bespotta, begabba och försmäda honom, och detta vis[s]te David ganska väl, derföre bad han, att han icke måtte för de galna till spott varda, under det han således bad Gud om sina synders förlåtelse bad han äfven om sin äras Up[p]rättande. Och man skulle tycka, att om denna bön äfven tillämpas på Christus, lika som de flesta Konung Davids Psalmer anses vara Profetior om Christus: så skulle man <sida21> tycka, att Christus Guds Son var mindre mon om sin ära, än David som icke ville mista sin ära i verlden. Men dels finner man af Davids förhållande till sina fiender att han icke lade sina fienders smädelser så hårdt om hjertat, ty när Simej Gera son smädade David, och kallade honom för en blodhund, så blef David icke förtörnad, väl vetande att han hade ett bättre vittne i himmelen, som gaf honom äran i himmelen om han ock blef försmädad på Jorden; dels finna vi ock af den heliga Skrift, att <sida22> Herren icke gifver sin ära åt en främmande; ty lika som Guds ära består just deruti, att Djefvulen smädar honom så bestod också Christi ära deruti, att han blef smädad, bespottad och hädad, af Djefvulens drabanter, som tyckte sig hafva vunnit en fullkomlig seger öfver den förföraren, men sjönko derigenom djupare ner i afgrunden emedan de just genom dessa smädelser blefvo mer och mer förhärdade: så måste ock en Christen tänka, som David, när han blef smädad af sina fiender: kanske Herren hafver sagt: du skall smäda David: kanske Herren vill på detta sätt pröfva Davids Tro och <sida23> tålmod: kanske det är nyttigt för David, att han blir ärelös inför verlden. Så kan ock en Christen hämta styrka för sin Tro, just deraf, att han blir bespottad och smädad av verlden. Ty då vet han åtminstone, att han icke är verdens vän, och han kan ock lika som Job, med frimodighet taga Gud till vittne, att han icke är skyldig till Något sådant brott hvarföre verlden beskyller honom. Men kan också den ärliga tjufven taga Gud till vittne på sin oskuld? Och den dygdiga horan, kan hon taga Gud till vittne på sin dygd. Man har sett, att ingen är så djerf, att taga Gud till vittne på sin oskuld, som den ärlige tjufven och den dygdiga horan. Ingen är så mon om sin Ära, som den ärlige tjufven och den dygdiga horan, som kan gråta krokodils <sida24> tårar, för sin ära och heder. Lika så ondt i hågen gör det drinkaren om någon understår sig, att kalla honom vid hans rätta namn. Verldshedern och Egenrättfärdigheten hänga ihop så nära, att hvar och en, som har Egenrättfärdigheten till salighetsgrund, blir ytterst desperat, om Någon understår sig, att förringa hans ära. Sjelfva djefvulen vill, att alla människor, skola gifva honom ärone; han vill vara ansedt, för ärlig och hederlig man, han vill vara ansedd för en rättskaffens och hederlig man; Han tål icke, [att] någon kallar honom för Djefvul och Satan, utan Lucifer, så vill han heta. Derföre vill också den ärlige tjufven kallas ärlig, emedan han tycker sig göra hvar man rätt: och detta är just Egenrättfärdighetens språk: "När Jag gör hvar man rätt, så behöfver jag icke frukta för efterräknin<sida25>gar. Detta är just Egenrättfärdighetens kärnspråk. Och på denna hedniska Salighets grund, stå nu för tiden de flesta Dygdemönster. När Jag gör hvar man rätt så behöfver Jag icke frukta för Efterräkningar. Men hvar af vet Du, att Du har gjort hvar man rätt, när ditt

2 BÖNDAGEN 1856 OTTESÅNG

Samvete är döfvadt? Om Ditt Samvete skulle vakna skulle Du snart få se huru mycket Du har gjort hvar man rätt: och hvilken är det väl, som icke menar sig hafva gjort hvar man rätt? Hvar och en, som har ett sofvande Samvete menar sig hafva gjort hvar man rätt. Krögaren menar sig hafva gjort hvar man rätt, då han står och mäter ut brennvin på Söndagen; drinkaren menar sig hafva gjort hvar man rätt, då han går ifrån Altardisken till krogen. Horbocken menar sig hafva gjort hvar man rätt, då han förleder oskulden: Svärjaren menar sig hafva gjort hvar man rätt, <sida26> då han lär sina barn att svärja och ber sin nästa fara till Helvetet; Slagskämpan menar sig hafva gjort hvar man rätt, då han ger sin broder en örfil. Bedragaren menar sig hafva gjort hvar man rätt, då han drager åt sig en annans Egendom, under sken af Lag och rätt. Hvilken är det då, som har gjort orätt? Ingen. Och Gud blir en orättvis domare, om Han dömer sådana dygdemönster. Men huru är det nu med bättringen, och synda ångern, som Gud fordrar af Alla, äfven den dygdigaste[.] Den som har gjort hvar man rätt, han har inga synder att ångra. Huru är det med omvändelsen[,] pånyttfödelsen och helgelsen, som alla christendoms böcker fordra, af alla? Den som <sida27> har gjort hvar man rätt, han behöfver icke blifva omvänd och pånyttfödd, han är bra, som han är. Dender [Den där] omvändelsen och pånyttfödelsen, måste vara skrifven endast för grofva brottslingar, det vill säga för tjufvar och skälmar, men icke för hederligt folk. Eller huru skola vi förstå den saken, att Gud fordrar omvändelse och pånyttfödelse af alla, ja äfven af Nikodemus som dock var ett stort dygdemönster. Ingen dygdig och ärlig man, har någonsin kunnat fördöma Nikodemus; Alla dygdemönster måste taga Nikodemus med sig till Himmelriket, oaktadt han visade böjelse, för svärmeri, när han kom till Jesus om Natten, men aldrig om dagen. Ingen, som sjelf står på Egenrättfärdighetens grund, kan fördöma Nikodemus, eller tvifla om hans salighet: Men så mycket mera måste Egenrättfärdighetens tjenare tvifla, huruvida David var en Christen, då han så groft afföll ifrån Egenrättfärdighetens Lag: Om nemligen någon som icke är väckt, förleder en annans hustru till ett sådant brott, som David begick, så är verlden så mild och barmhertig emot en sådan, att den Skrattar åt hela saken. Men om En Christen begår ett sådant brott då är verlden genast färdig, att fördöma en sådan, och säga: Sådane Äro de som kalla sig för Christna; de äro bara skrymtare, svärmare och villoandar. Och med rätta dömer verlden om sådana, som lefva i Up[.]såtliga synder, att de äro skrymtare; Men om någon kommer efteråt och säger: David är nu igen en christen <sida29> sedan han ångrat sitt brott, och fått syndernas förlåtelse? Jaså säger verlden det är icke länge sedan han förledde En annan mans hustru till hordoms synd: hvilken har nu gjort honom till christen? Jo Nathan, har på Guds vägnar förlåtit honom synderna, Ja så Nathan? säger verlden: Nog är han ändå en blodhund: så menar åtminstone Simej Gera Son och flera andra hafva samma om[-]döme om David; Emellertid är David en Christen, så snart han har gjort sann bot och bättring, och <sida30> fått sina synders förlåtelse[.] En sådan tro hafva Alla Christna om David, att han varit och är en sann Christen efter fallet, så snart han fått sina synders förlåtelse; Men

2 BÖNDAGEN 1856 OTTESÅNG

för David var det icke så lätt <sid31> att emottaga syndaförlåtelsen, efter fallet, ty han måste ligga flera veckor i samvetsqual och under denna bot och bättring, skref han sina 7 Bot[p]salmer, och emedan han tyckte sig hafva talat för litet till de Ogudaktige om den sanna bättringen, så kom äfven denna [<syn> överstrykta tecken] försumligheten på hans Samvete, och han fattade den föresattsen under bättrings kampen, att han skulle lära de orättfärdige Herrans vägar, att de måtte omvända sig till Herran. Men <sid32> just denna Davids ånger[,] hans grubblande[,] hans Samvets qual, hans tårar, hans sukkande och jämmerliga utseende, se det är Efter verdens omdöme bara svärmeri och en själens sjukliga tillstånd, som bör förekommas eller botas med en sup brennvijn, och Davids löfte, att lära de orättfärdiga Guds vägar, att de måtte omvända sig: det anser verlden vara alldeles onödigt, ja, till och med en sådan synd, som verlden icke kan förlåta. Ty verlden tänker så: David har nog att skaffa med sig sjelf, han behöfver icke komma och lära andra. Si sådana Erfarenheter har David haft och omtalat äfven i den 39. Psalmen <sid33> hvarifrån Dagens Text är tagen; Men om nu en sådan man som David skulle hafva lefvat i vår tid, så skulle han längesedan hafva blifvit satt på Dårhuset. Ty i våra Up[p]lyste tider duger ingen svärmare till Stalldräng, mycket mindre duger en sådan svärmare, som David var, till Konung. Jag säger Eder, att Konung David skulle i våra tider hafva blifvit ansedd för en svärmare, och såsom sådan skulle han hafva blifvit insatt på Dårhuset. Snarare eller möjligen Någorlunda dragligare skulle Konung <sid34> Hiskia vara i våra Up[p]lysta tider, ty han var ingen svärmare, i detta ord[s] egentliga bemärkel[se.] Ehuru han var mycket nitisk i den utvärtes Gudstjensten. Han renade Templet och skaffade bort alla afgudabeläten ifrån Guds hus. Han skulle troligen hafva laggt en stor pligt på dem som supa, svärja och spela kort om söndagen; Men sådana smädelsor, som David fick emottaga af Simei Gera Son, kunde Hiskia icke tåla. Ty det gjorde Hiskia ondt när han blef smädad af den Stormägtige Konungen i Assyrien. Han gick genast till Templet, för att bekl<sid35>ga sig inför Herran öfver den oförrätt han lidit; och så göra alla dygdiga menniskor Ännu i denna dag, När de blifva smädade, så beklaga de sig inför Gud och Menniskor öfver den oförrätt de måste lida; Men konung David han beklagade sig icke, när han blef smädad af den uslingen Simei Gera Son; ty David tänkte så: att den som har blifvit Ärelös inför verlden, kan icke vänta sig annat af verlden än smädelsor, och derföre sade han till sina vänner: Måhända har Herren sagt: Du skall smäda David; Hvilken Är nu närmare Gud i Helighet <sid36> Och Rättfärdighet, den, som kan tåla smädelsor, utan att förargas, eller denn som icke kan tåla smädelsor? Utan tvifvel menar den dygdige, att den som kan tåla smädelsor, lögn och förtal, han har redan förlorat Allt Menniskovärde; han sätter icke Mycket värde på sin Ära. Om man nu ställer David i bredd med Hiskia Och frågar ver[I]dens dygdemönster: Hvilkendera var bättre christen, så måste <sid37> Verldens dygdemönster ovillkorligen peka på Hiskia, som icke Veterligen har begått Någon Up[p]såtelig synd. Hvaremot David kommer att stå i skuggan, dels derföre att han var en så stor syndare, att Verlden kan fördöma honom; men allrämest måste Verldens dygdemönster

2 BÖNDAGEN 1856 OTTESÅNG

fördöma David för hans grubbel, för hans vansinne, som Uppenbarade sig i Samvetsqual och hjerteångest[.] Ty just detta svärmeri kan verlden omöjligen <sida38> tåla. Betrakta vi Davids christendom och Hiskiaë Christendom i det afgörande ögonblicket, Då hvarderas Tro skulle prövas: så finne vi, att David var glad på sin Sotesång, i medvetande af Guds Nåd Och syndernas förlåtelse. Men Hiskia var icke beredd att dö; ty när Konung Hiskia låg sjuk, kom Profeten Esajas och tillsade honom på Guds vägnar: beställ om ditt hus ty du måste dö. Då började Hiskia att gråta och jämra sig; ty han kände nu <sida39> Att han icke var beredd att dö: Och nu började han verkligen att bedja Gud af hjertans grunde: Men hvad bad han? Bad han Gud att Gud ville af Nåde förlåta honom alla hans synder och gifva honom en salig ändalykt? Nej, han bad, att Gud måtte komma ihåg, huru mycket godt han Konung Hiskia hade uträttat här [i] verlden: han hade varit nitisk om den rätta Gudstjensten, han hade renat Templet, han hade således uträttadt Mycket godt här i verlden; och ändå var han icke beredd att Dö. Tänk på den saken <sida40> [d]u Egenrättfärdighetens tjenare. Om nu Döds budet skulle komma till Eder i dag eller i morgon: huru mången skulle då vara beredd, att dö. Vi ha[r] sett huru det går till här i verlden. När någon blir hårdt sjuk och känner, att det lider till slutet på lifstråden; så skickar den ena efter Doctorn, den andra skickar efter Presten, Den tredje, som alldeles ingen synd har på sitt Samvete, bryr sig icke om Presten utan gör sitt Testamente, beställer sin likkista, och bestämmer, hvilken skjorta han bör hafva på sig i grafven, han säger till de efterlevande, på hvilket ställe han skall begravas, huru hans grafvård skall Up[p]resas; ty är han af bättre stånd, så vill han vis[s]t icke ligga i samma graf med Lappar och bönder. Si så beställer den dygdige om sitt hus, när han känner att döden nalkas. Ack uselhet och Elände, att dyng hög[-]färden skall följa människan ända in i grafven. Och nu Du store och Treenige Gud, som ser ifrån höjden till djupet af afgrunden, huru uselt det är med [<med> upprepning] dessa varelser, som kräla i stoftet och förmå icke höja sig ens half tum öfver Jordan; icke [en] suck, icke en Gudelig <sida41> längtan efter det eviga lifv[et] höjes från den Gudlösa hope[n] utan bara svordomar, dryckenskap, otuckt, girighet, afvund[,] hat, lättsinnighet, skratt[,] fräck lögn och baktal. Sen I på löfmasken, som klättrar opp efter qvistarna på träden, huru han höjer åtminstone sin halfva Lekamen opp i vädret, för att gripa sig fast uti någon gren, som är ofvanför hans hufvud: Hvarföre höjen I icke Eder halfva varelse oppåt, för att gripa eder fast uti någon gren af det sanna vinträdet? Löfmasken, som klättrar opp öfver grenarna, blir till slut en grann fjäril: han får då suga honung utur blomstren[.] Men hvad blir det af de usla Jordmaskar, som alldrig höja sig opp ur gruset? Ja af dem blir det mat för Kråkorna; Ack Du usla Jordmask: kom ihåg hvad David säger i 39de Psalmen[:] Huru platt intet äro alla människor, som dock så säkra lefva. De gå bort, som en skugge, och göra sig mycken onyttig oro. The samla tillhopa, och vet[a] icke ho thet få skall. Amen.

—